Temps Ordinari - Vint-i-dosè diumenge

Per Administrador el dg., 29/08/2010 - 09:00

Ecl 3, 17-18. 20. 28-29
He 12, 18-19. 22-24a
Lc 14, 1. 7-14

1. Segurament que, per a molts de nosaltres, l'estiu ha suposat algunes estones de contacte més íntim amb la natura. I la natura ens dóna ensenyances. Perquè la natura ha sortit de les mans de Déu i està en sintonia amb allò que ens ha dit Jesús a l'evangeli: que siguem humils. La natura és senzilla: l'aigua del rierol, el cant dels ocells, el raig de sol que entra silenciós per portar llum i fer créixer la vida... En la natura tot és senzill i, en la seva senzillesa, tot és meravellós. Per això, contemplar la natura en silenci i amb esperit de pau, ens ajuda a trobar Déu. 2. Però també, quan les persones es presenten amb senzillesa, resulten agradables, meravelloses, perquè transparenten el reflex de Déu que són. Només quan algú es deixa corrompre per l'egoisme, pel desig d'estar per damunt dels altres, és quan es perd la senzillesa, i comencen les enveges, el malestar i les baralles. Jesús, conscient de la importància de la senzillesa, ens ha adverit: "Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit". Això mateix ja ho havia dit a les benaurances: "Feliços els humils: són ells qui posseiran el país". (Mt 5,5) Val a dir que, fins i tot, en un món tan sofisticat i materialista com el nostre, continuem admirant les persones senzilles: fàcilment ens guanyen el cor. Els autosuficients i orgullosos, en canvi, ens resulten repel·lents. 3. Però no confonguem la humilitat, amb la timidesa o l'encongiment. No és això. La humilitat, tal com diu santa Teresa, és la veritat. Ser humil, suposa reconèixer tot allò de bo que hi ha en nosaltres. No faltaria més. No fer-ho, significaria ser desagraït, perquè tot és un do de Déu. Però suposa, igualment, reconèixer els nostres defectes i limitacions. I és en això on més fàcilment fallem: ens costa, de vegades, de reconèixer-ho. I llavors, fàcilment podem caure en la temptació de creure'ns millors que els altres. I això no és bo. 4. La persona orgullosa és exigent, intolerant. Té por de ser igualada o superada pels altres. I si pot, ho impedeix. Per això, difícilment té amics vertaders. Pot tenir alguns admiradors, potser sí. Però mai amics. La persona orgullosa viu en una gran soledat interior. I, sovint viu també amb tensió, sense pau al cor. Perquè constantment s'ha d'esforçar per dissimular els seus defectes, que també té com tota persona humana, però que no vol que els altres descobreixin.La persona humil, en canvi, no s'enorgulleix de les seves qualitats, perquè sap que no són mérit seu, sinó do gratuït de Déu. I té comprensió perquè sap que tots fallem, que tots tenim defectes. Fàcilment estima, perquè s'alegra del bé dels altres: no li sap greu que vagin endavant. Al contrari: desitja que tothom creixi i es perfeccioni, perquè sap que tot és obra de Déu i, per tant, tot serveix, tant per al propi bé particular, com per al comunitari. És plenament conscient que, si algú creix, hi guanyem tots. Tothom en surt beneficiat: tota la humanitat s'enriqueix. Per això, al costat d'una persona humil, t'hi trobes bé: s'hi conviu en pau, perquè no té exigències desproporcionades. En una paraula, és una persona que estima i es fa estimar, que fa créixer el regne de Déu al seu entorn. Aquestes són les raons per les quals vol Jesús que siguem humils: perquè vol que convisquem en pau, perquè vol que siguem feliços. Sóc humil? Sóc feliç? Per què?5. I diguem, per acabar, que la persona humil és l'única capaç de complir allò que també ens demana Jesús a l'evangeli: saber donar gratuïtament. Perquè la persona humil és conscient que tot el que som i posseïm, és do gratuït de Déu. Per això sap donar i donar-se a canvi de res. I així, fa present enmig del món, la bondat de Déu. Demanem al Senyor un cor senzill i humil com el seu. Reflexionem-hi.

ETIQUETES
PAU NATURA SENZILLESA BONDAT ORGULL HUMILITAT